

Arrest

nr. 151 180 van 24 augustus 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 21 augustus 2015 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 augustus 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 augustus 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 13 april 2015 België binnen en dient een asielaanvraag in.

Verzoeker is in het bezit van een Iraans nationaal paspoort met Schengenvisum verleend door de Franse autoriteiten op 31 maart 2015, geldig voor een verblijf van vijftien dagen tussen 1 april 2015 en 1 mei 2015. Verzoeker is Frankrijk binnengekomen op 10 april 2015.

Op 5 juni 2015 verzoeken de Belgische autoriteiten Frankrijk om de overname van verzoeker op basis van artikel 12.2 van de verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III-Verordening).

Op 8 juli 2015 stemmen de Franse autoriteiten in met de overname van verzoeker.

Op 13 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 13.04.2015 asiel in België. Hij legde een reispaspoort van Iran met nummer F26181085, afgegeven op 16.02.2013 en geldig tot 17.02.2018 en een identiteitsbewijs van Iran, afgegeven op 02.10.1960 voor. In het paspoort vinden we een Schengenvisum met nummer 510859615, afgegeven door de Franse consulaire diensten te Teheran op 31.03.2015 en geldig voor een verblijf van vijftien dagen tussen 01.04.2015 en 01.05.2015 en een stempel die getuigt van de binnenkomst van de betrokkene via de luchthaven van Orly CDG op 10.04.2015.

De betrokkene werd gehoord op 04.05.2015 en verklaarde dat hij op 10.04.2015 van Iran naar Frankrijk vloog met het bovenvermelde paspoort en visum. Na een verblijf van enkele dagen bij een kennis in Parijs kwam de betrokkene naar België, waar hij op 13.04.2015 aankwam.

Op 05.06.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Franse instanties, die op 08.07.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek voor internationale bescherming.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat hij besloot asiel te vragen in België omdat zijn kinderen in België verblijven. Hij uitte tijdens het verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij dicht bij zijn kinderen wil zijn.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere

lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals reeds gemeld uitte de betrokkene tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties omdat hij dicht bij zijn kinderen wil zijn.

We merken op dat de betrokkene in 1997 huwde. Zijn echtgenote en kinderen, geboren in 1998 en 2000, vroegen op 21.01.2003 asiel in België. In 2010 verwierven ze de Belgische nationaliteit. Op 29.01.2013 scheidden de betrokkene en zijn echtgenote. Uit de verklaringen van de betrokkene blijkt niet dat hij zijn gezin in België bezocht. Hij stelde tijdens zijn verhoor dat hij in 2010 naar Duitsland en in 2012 naar Frankrijk reisde, maar maakte geen melding van bezoeken aan zijn gezin in België. We merken op dat de betrokkene en zijn gezin reeds sinds 2003 gescheiden leven. Op 29.01.2013 volgde dan de scheiding van zijn echtgenote.

Betreffende het verblijf in België van de kinderen van de betrokkene merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende kinderen van de betrokkene, geboren in 1998 en 2000 en dus nog minderjarig, kunnen ten overstaan van de betrokkene worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 ("de minderjarige kinderen van paren als bedoeld onder het eerste streepje, of van de verzoeker, mits zij niet gehuwd zijn, ongeacht of zij volgens het nationale recht wettige, buitenechtelijke of geadopteerde kinderen zijn"), maar zijn Belgische staatsburgers en verblijven niet in België in de hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. In het overnameverzoek aan Frankrijk werd vermeld dat de kinderen van de betrokkene in België verblijven en Belgische staatsburgers zijn. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Frankrijk zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met in België verblijvende familie. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. Hieromtrent merken we op dat de kinderen van de betrokkene minderjarig zijn. Er zijn geen elementen die doen besluiten dat ze in staat zijn voor de betrokkene te zorgen en dit wensen te doen.

Indien zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie- en gezinsleven moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of

gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Frankrijk dit gezinsleven zou schenden. Zoals boven reeds werd aangehaald verblijven de ex-echtgenote en kinderen van de betrokkene reeds sinds januari 2003 in België. Er zijn geen elementen die doen besluiten dat de betrokkene zijn gezin in België bezocht of er regelmatig contact mee had. Op 29.01.2013 scheidde de betrokkene van zijn echtgenote. Uit bovengenoemde dienen we te besluiten dat er vanaf 2003 geen sprake meer is van een effectief gedeeld gezinsleven, waaruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Frankrijk geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.

Verder wijzen we er op dat de kinderen van de betrokkene Belgische staatsburgers zijn, naar Frankrijk kunnen reizen en contact met hun vader, die in de hoedanigheid van asielzoeker in Frankrijk zal verblijven, dan ook niet uitgesloten is.

We merken verder op dat de betrokkene geen andere redenen aanvoerde die volgens hem verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Franse instanties zouden rechtvaardigen of zouden wijzen op een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Franse instanties stemden op 08.07.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk een verzoek tot internationale bescherming zal kunnen indienen indien hij dat wenst. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 29, alinea 3). Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We merken op dat het AIDA-rapport kanttekeningen plaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende "noodopvangplaatsen" en dat volgens omzendbrief DPM/C3/2007 betreffende de opdrachten van de opvangcentra bij het toekennen van opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra (CADA) prioriteit wordt verleend aan pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers (pagina 60, § 4). Op basis van deze informatie zijn we van oordeel dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van nieuw in Frankrijk aangekomen verzoeker van internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zullen krijgen. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 68).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Franse instanties (préfecture de l'Essonne). (...)."

Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een beslissing tot vasthouding ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen".

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingesteld binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.1.1. Verzoeker verduidelijkt in het verzoekschrift dat zijn ex-echtgenote en hun kinderen in België verblijven en dat hij daarom zijn asielaanvraag in België behandeld wil zien. Zijn ex-echtgenote werd in België erkend als vluchteling. De kinderen zijn 15 en 17 jaar oud. Inmiddels zijn zij allen Belg geworden. Verzoeker wenst in België een procedure te beginnen voor de familierechtbank om een duidelijk afgelijnde verblijfsregeling te verkrijgen, als hij zich in Frankrijk zou bevinden zou dit een verblijf van de kinderen bij hem bijzonder moeilijk maken. Verzoeker kan in Frankrijk, als hij opvang zou krijgen, evengoed in Parijs als in Nice terecht komen. De situatie van zijn gezin is niet gunstig op financieel vlak zodat noch verzoeker, noch de kinderen de middelen zullen hebben om een contact mogelijk te maken. Uit rechtspraak van familierechtbanken blijkt dat men in het geval waar de ouders in een verschillend land wonen, enkel contacten toelaat tijdens de schoolvakanties. Zelfs als zou hem een ruimer contact worden toegestaan, dan nog is dat bij een verblijf in Frankrijk in de praktijk niet mogelijk. Verzoeker meent dat niet voldaan is aan artikel 8, tweede lid van het EVRM en dat een belangenafweging ontbreekt. Verzoeker stelt dat hij zijn kinderen reeds eerder opzocht en contacten onderhield via e-mail en telefoon. Verzoeker stelt stukken aangaande zijn verblijf in België in het verleden te hebben.

3.3.2.1.2. Vooreerst dient te worden nagegaan of er *in casu* sprake is van het bestaan van een gezinsleven. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker en zijn ex-echtgenote en kinderen al twaalf jaar gescheiden leven, met name sedert 2003, het jaar waarin zijn ex-echtgenote en de toen twee- en vierjarige kinderen naar België kwamen. Op 29 januari 2013 werd de echtscheiding uitgesproken tussen verzoeker en zijn echtgenote. Verzoeker stelt in het verzoekschrift met stukken te

bewijzen dat hij in 2010 en 2012 zijn kinderen bezocht: hij legt een vliegticket voor, een huurcontract voor een gîte in België, een adressenlijst van Samu Social met hun opvanghuizen en een document dat bij aankomst in zulk een opvangtehuis verstrekt wordt. In dit verband moet worden opgemerkt dat één vliegticket van Iran naar Frankrijk heen en terug voor de periode 25 december 2012 – 8 januari 2013, niet bewijst dat verzoeker in België is geweest. Evenmin bewijst een huurcontract voor een gîte van 22 november 2010 tot 30 november 2010 op naam van verzoeker dat hij effectief in België verbleef samen met zijn kinderen die op dat moment schoolplichtig waren. Een adressenlijst van Samu Social en een document van één van hun opvangtehuizen voor alleenstaande mannen dat volgens verzoeker bij aankomst in dit opvangtehuis verstrekt wordt, zonder enige vermelding van datum of naam van verzoeker, bewijzen niet dat hij in België is geweest. Nog aangenomen dat verzoeker in november 2010 effectief in de gîte in België verbleven heeft, moet worden vastgesteld dat dit een eenmalig verblijf van acht dagen was waarvan niet geweten is of hij hier met zijn kinderen verbleef. Verzoeker maakt melding van telefonische contacten en e-mailcontacten, maar legt hiervan geen bewijzen voor. Tijdens het Dublin-interview van 4 mei 2015 (zie korte weergave onder punt 3.3.2.2.2.) verklaarde verzoeker dat hij met zijn zoon gebeld heeft, maar hem niet verstond omdat zijn zoon alleen Frans spreekt en geen Farsi. Er dient op te worden gewezen dat dit de bewering van verzoeker ondermijnt dat hij regelmatig via e-mail en telefoon contact onderhoudt met zijn kinderen. Tevens verklaarde hij dat hij de woonplaats van zijn ex-echtgenote en kinderen niet kent: het laatste wat hij wist is Nijvel, het juiste adres kent hij niet.

Verzoeker stelt dat hij een procedure voor de familierechtbank wil opstarten voor een verblijfsrecht met de kinderen. Verzoeker leeft echter al twaalf jaar feitelijk gescheiden van zijn kinderen en is sinds twee jaar gescheiden van de moeder van zijn kinderen. De omstandigheid dat hij nu naar Frankrijk zou worden overgebracht, brengt geen “bijkomende” scheiding van zijn kinderen teweeg. Verzoeker leeft immers al twaalf jaar gescheiden van zijn kinderen en brengt geen bewijzen bij van contacten met hen, evenmin in de periode waarin hij zich zeker in België bevond, met name vanaf zijn asielaanvraag op 13 april 2015. Er wordt herhaald dat tijdens het Dublin-interview van 4 mei 2015 verzoeker verklaarde dat hij met zijn zoon gebeld heeft, maar hem niet verstond omdat zijn zoon alleen Frans spreekt en geen Farsi. Er dient ook te worden opgemerkt dat verzoeker reeds vanaf 13 april 2015 een procedure voor de familierechtbank kon opstarten maar dit niet heeft gedaan. Tevens wordt opgemerkt dat de situatie waarin de ouders zich elk in een ander land bevinden, al aanwezig is sinds 2003, en alleszins sinds de scheiding in 2013, en niet pas nu sinds verzoeker naar België gekomen is en na enkele maanden verblijf in België kan worden overgedragen naar Frankrijk.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker *prima facie* niet aantoont dat hij een gezinsleven heeft in België.

Ten overvloede wordt het volgende toegevoegd.

Het betreft een eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het (*prima facie* vermeende) gezinsleven van verzoeker.

Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §33; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker zet uiteen dat hij niet weet waar hij in Frankrijk zal terechtkomen tijdens de behandeling van zijn asielpprocedure. Dit kan dicht bij de Belgische grens zijn maar evengoed in het zuiden van Frankrijk. In dit verband dient te worden opgemerkt dat de opvang die aan verzoeker verschaft zal worden, gebeurt voor de duur van zijn asielpprocedure, dit is per definitie tijdelijk. In dit verband wordt herhaald dat verzoeker niet bewijst dat er contact is geweest -en dat hij ook geen enkele melding maakt van enig contact- tussen hemzelf en zijn kinderen gedurende de periode dat hij zich in België bevond vanaf zijn asielaanvraag op 13 april 2015 tot nu, zodat *prima facie* lijkt dat het niet veel verschil zal uitmaken of verzoeker zich dichtbij de Belgische grens of ver weg ervan bevindt. Alleszins dient vastgesteld dat dit een tijdelijke opvang betreft en dat verzoeker daarna ofwel erkend wordt in Frankrijk en als erkend vluchteling naar België zal kunnen reizen indien hij dit wil, ofwel niet erkend wordt en mogelijk van het Schengengrondgebied verwijderd zal worden. De omstandigheid dat zowel verzoeker als zijn kinderen

zich in een financieel moeilijke situatie bevinden, maakt het misschien moeilijker maar sluit niet volledig uit dat er tussen twee buurlanden over en weer gereisd kan worden. Verzoeker toont geen concrete hinderpalen aan die het hem en zijn kinderen onmogelijk maken om elders hun (*prima facie* vermeend) gezinsleven verder te zetten of uit te bouwen.

Waar verzoeker verwijst naar het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat dit *in casu* niet van toepassing is aangezien het om een eerste binnenkomst gaat en er *prima facie* geen gezinsleven in België is.

3.3.2.1.3. De schending van artikel 8 van het EVRM kan *prima facie* niet worden aangenomen.

Deze grief is niet ernstig.

3.3.2.2. In het enig middel voert verzoeker tevens de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit

zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.1. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar een rapport van de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa van 17 februari 2015 naar aanleiding van zijn bezoek aan Frankrijk van 22 tot 26 september 2014 en voegt dit tevens bij het verzoekschrift. Verzoeker voert aan dat hij niet zeker is van opvang in Frankrijk en citeert passages uit dit rapport die vermelden dat er een structureel gebrek is aan opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra en dat bijgevolg niet elke asielzoeker een plaats krijgt toegewezen.

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest Tarakhel van het Europees Hof voor de rechten van de mens.

3.3.2.2.2. Het komt verzoeker in eerste instantie toe om op grond van concrete op zijn individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij bij een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 mei 2015 volgende verklaringen heeft afgelegd.

“Persoonsgegevens van de partner en de gezinsleden

15. Echtgeno(o)te

(...)

Woonplaats

België, laatste wat ik weet is Nijvel, juiste adres weet ik niet.

16. Kinderen

(...)

Woonplaats

Bij hun moeder in België.”

“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?

Omwille van mijn kinderen die hier in België verblijven.

Hebt u al contact kunnen opnemen met hun?

Mijn zoon heeft telefonisch contact met me opgenomen maar ik begrijp hem niet. Hij spreekt geen Farsi, alleen maar Frans. Hij is naar hier gekomen met zijn moeder (...); reeds vele jaren geleden.

“Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?

Alles in orde.”

"Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?"

Bezwaar Frankrijk.

Ik wil niet terug naar Frankrijk. Ik wil dicht bij mijn kinderen zijn en wil hier in België blijven."

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Tarakhel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*) wordt er op gewezen dat dit de situatie in Italië betreft en niet in Frankrijk. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom hij meent dit arrest te kunnen inroepen voor de situatie in Frankrijk. Alleszins maakt verzoeker op geen enkele wijze duidelijk dat hij als asielzoeker zulke specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moet worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zal worden opgevangen in Frankrijk.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport van de Raad van Europa van 17 februari 2015 en stelt dat er een gebrek aan opvang is voor asielzoekers in Frankrijk, gaat hij volledig voorbij aan het feit dat hij in andere omstandigheden in Frankrijk zal toekomen, met name als Dublinterugkeerder. Het gebrek aan opvangplaatsen waarvan sprake in het rapport, betreft personen die op illegale wijze Frankrijk binnenkomen en er asiel aanvragen.

Over de overdracht van Dublinterugkeerders wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"In het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 26.01.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 29, alinea 3). Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We merken op dat het AIDA-rapport kanttekeningen plaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende "noodopvangplaatsen" en dat volgens omzendbrief DPM/C3/2007 betreffende de opdrachten van de opvangcentra bij het toekennen van opvangplaatsen in de reguliere opvangcentra (CADA) prioriteit wordt verleend aan pas in Frankrijk aangekomen asielzoekers (pagina 60, § 4). Op basis van deze informatie zijn we van oordeel dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van nieuw in Frankrijk aangekomen verzoeker van internationale bescherming de door de wet voorziene bijstand en opvang zullen krijgen. De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor geen melding van gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven om te stellen dat redenen van gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering (AIDA-rapport, pagina 68).

De Franse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene."

Verzoekers verwijzing naar het rapport van 17 februari 2015 van de Raad van Europa doet hieraan geen afbreuk. Verzoekers uiteenzetting, waarin hij verwijst naar dit rapport, heeft immers geen betrekking op Dublinterugkeerders en toont bijgevolg niet aan dat er in Frankrijk een situatie aanwezig is waar de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, dermate structurele tekortkomingen vertonen dat zij in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Tevens wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gewezen op het feit dat de Franse autoriteiten minstens drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoeker.

3.3.2.2.3. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt. Ook deze grief is niet ernstig.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In het verzoekschrift geeft verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grief gegrond op artikel 3 van het EVRM (cf. hierboven) niet worden gevolgd. De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet vervuld.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

Er is niet voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden om de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te schorsen. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

Mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET